

2015 m. rugsėjo 22 d. pranešimas VIR

Nepriklausomybės Akto signatarės Irenos Andrukaitienės kalba Nepriklausomybės Akto signatarų minėjime

Gerbiamasis Seime, mielieji kolegos Kovo 11-osios Akto signatarai, ponios ir ponai. Šiandien susirinkome pagerbti signatarą Juozą Dringelį, Nepriklausomybės Akto signatarą, kuris, deja, į amžinybę išėjo šiais metais, nesulaukęs savo gražaus jubiliejinio 80-ojo gimtadienio.

Nebuvo lengvas jo gyvenimas. Jis pats yra sakęs: „Esu kilęs iš tarpukario Lenkijos okupuotos pietrytinės Dzūkijos. Prisimenu tėvų ir kaimynų džiaugsmą, kai 1939 m. rudenį mūsų kraštas grįžo Lietuvai. Laisvės kovų pokariu gausi mūsų šeima liko be pastogės. Sovietiniai NKVD kariškiai sudegino visus mūsų trobesius, nes pas mus nakvojo Lietuvos partizanai. Mūsų šeimas, kaip ir daugelis kaimynų toliau rėmė partizanus, o priverstinės kolektyvizacijos metu, 1951 m. už nepakeliamų mokesčių nesumokėjimą buvo konfiskuota dalis mūsų šeimos turto“. Iš tikrųjų toks gyvenimas vertė galvoti apie ateitį, apie įsitvirtinimą, apie mokslo siekimą ir norą dirbti Lietuvai. Gal todėl ir nebuvo taip lengva baigti aukštąjį mokslą, bet baigtas Vilniaus universitetas, įgyta žurnalisto specialybė. J. Dringelis yra dirbęs Varėnos rajono laikraščių redakcijose, jis buvo garsus kraštotyrininkas, išleidęs apie 30 kraštotyros darbų. O nuo pat atgimimo pradžios aktyviai įsijungė į Sąjūdžio veiklą. Tai natūrali gyvenimo kelio raida. Jis buvo vienas iš Lietuvos persitvarkymo Sąjūdžio iniciatyvinės grupės Varėnos rajone kūrėju, organizatorius, jis buvo Varėnos rajono Sąjūdžio iniciatyvinės grupės nariu, Sąjūdžio rajono tarybos nariu, Kultūros komisijos pirmininkas, Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio Varėnos seimelio nariu. Todėl neatsitiktinai 1990 m. vasario 24 d. J. Dringelis ir buvo išrinktas Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos-Atkuriamojo Seimo nariu Varėnos rinkimų apygardoje.

Kadencijos pabaigoje, 1992 m. J. Dringelis buvo Aukščiausiosios Tarybos seniūno pavaduotoju. Jo politinė veikla tęsėsi ir toliau. Nuo 1992 iki 2000 m. jis buvo net trijų Lietuvos Respublikos Seimo kadencijų nariu, nuolatos kryptingai dirbęs valstybės valdymo ir savivaldybių srityje. Jis taip pat buvo ir Seimo Etikos ir procedūrų komisijos nariu.

Aišku, didžiausias jo rūpestis vis dėlto buvo pietryčių Lietuva, tas kraštas, iš kurio jis kilęs, kraštas, kuris turėjo problemų ne tik ankstesniais laikais, bet ir dabar. Jis rūpinosi Rytų Lietuvos problemų sprendimu. Buvo Valstybinės regioninių problemų komisijos Rytų Lietuvos pakomitečio pirmininko pavaduotoju. Nuo 1997 m. Lietuvos Respublikos Seimo ir Lenkijos Respublikos Seimo narių asamblėjos nariu, Lietuvos delegacijos švietimo kultūros ir tautinių mažumų komisijos pirmininkas. Iš tikrųjų plati ir įvairi jo veikla, bet, aišku, koncentruota į pietryčių Lietuvos problemas.

Turbūt nesuklysiu pasakydama, kad vis dėlto svarbiausias jo gyvenimo momentas, kaip, ko gero, mūsų visų signatarų, yra 1990 m. kovo 11 d. – Nepriklausomybės paskelbimas. J. Dringelis yra sakęs taip: „Nepriklausomybės atkūrimo Akto tekstas man, kaip ir daugeliui deputatų sąjūdininkų, buvo žinomas iš anksto. Tačiau jo klausydamas tą Kovo 11-osios vakarą ir matydamas salės priekyje vietoj sovietinių simbolių kylančią mūsų trispalvę negalėjau sulaikyti džiaugsmo ašarų. Regis džiūgavome visi, tartum viena tautos valią pareiškusi šeima.

Ar išsipildė lūkesčiai? J. Dringelis sakė: „Tikėjausi, kad nepriklausomybės atkūrimas išlaisvins žmonių iniciatyvą, paskatins geriau dirbti ir doriau elgtis. Tačiau tai išsipildė tik iš dalies. Iki šiol daugumai mūsų trūksta ne tik materialinių dalykų, su nepriklausomybe regis negrįžta šimtmečiais

ugdytas mūsų dvasingumas, darbštumas ir paprastas sąžiningumas.“ Šie žodžiai, manau tampa tam tikru moto, tam tikru priesaku mums visiems.

J. Dringelio atminimas lieka gyvas. Gyvas jo darbuose, skirtuose mylimai Lietuvai ir jos žmonėms. Tebus šviesus ir gražus jo atminimas.